

גמ"ר 2043/07/15 - מדינת ישראל נגד חיים טאיב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

06 נובמבר 2019

גמ"ר 2043-07-15 מדינת ישראל נ' טאיב

לפני כבוד השופט אריה זרזבסקי

מדינת ישראל

בעניין: המאשימה

נגד

חיים טאיב

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד דוד גולן

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, במיוחס לו בכתב האישום, בעבירה של גרם מוות ברשלנות - עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 יחד עם סעיפים 40 ו- 64 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א - 1961.

מעובדות כתב האישום עולה כי :

(1) בתאריך 26.10.13 בשעה 07:20 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב מסוג יונדאי מ.ר. 21-878-11 (להלן: "**הרכב**") ברחוב הופיין בחולון מכיוון מזרח למערב והתקרב לבית מס' 20 (להלן: "**הכביש**").

(2) ברחוב הופיין, בסמוך לבית מס' 20 מסומן על הכביש מעבר חציה להולכי רגל לרחוב הכביש (להלן: "**מעבר חציה**").

(3) על מעבר החציה ממוקם על עמוד תמרור 306 המורה על מתן זכות קדימה להולכי רגל חוצים. כמו כן, מוצב תמרור 707 (צהוב מהבהב) על אי התנועה החוצה את מעבר החציה. משמאל לכיוון נסיעת הנאשם.

הכביש הינו עירוני ומחולק לשני נתיבים, המופרדים בקו הפרדה מקווקו.

(4) באותה עת תנאי הראות בכביש היו טובים, תוואי הדרך נראה היטב ושדה הראיה קדימה בכיוון נסיעת הנאשם היה פתוח ומעבר החציה על התמרורים שבקרבתו נראו היטב ממרחק של 65 מ'.

(5) אותה שעה חצה במעבר החציה או בסמוך לו מר י"כ, יליד 1933 (להלן: "**המנוח**") מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם.

הנאשם לא הבחין במנוח מבעוד מועד ופגע עם חזית רכבו במנוח (להלן: "**התאונה**").

(6) כתוצאה מהתאונה נפגע המנוח באופן קשה, כשהוא סובל משברים באגן, בצלעות, ודימום מסיבי בראשו. המנוח הובהל לביה"ח איכילוב שם אושפז. למחרת חלה החמרה במצבו הנשימתי והוא הועבר למחלקת טיפול נמרץ כשהוא מורדם ומונשם. לאחר כשבועיים הועבר המנוח למחלקה פנימית ולאחר מכן לביה"ח שיקומי - "בית בלב", במהלך האשפוז חלה החמרה והדרדרות במצבו והוא נפטר ביום 14.11.14.

(7) התאונה ומותו של המנוח נגרמו כתוצאה ישירה מנהיגתו הרשלנית של הנאשם, שהתבטאה במעשים ובמחדלים הבאים:

- א. הנאשם נהג בחוסר זהירות ולא שם ליבו לדרך שלפניו.
- ב. הנאשם לא הבחין במנוח עובר לפגיעה, בעוד ששדה הראיה היה פתוח לפניו למרחק של 65 מ'.
- ג. הנאשם לא ציית לתמרורים שהיו מוצגים בדרכו ולא אפשר למנוח לחצות את הכביש בבטחה במעבר החציה או בסמוך לו.
- ד. הנאשם לא נתן דעתו למנוח ולא נקט באמצעי זהירות למניעת הפגיעה בו.

טיעוני התביעה:

לגרסת התביעה - פגע הנאשם בערך החברתי המוגן והחשוב ביותר, שהוא קדושת החיים ולדבריה, כל עוד ההפקרות בדרכים נמשכת, וכתוצאה מכך מקופחים חיי אדם, על בית המשפט לנהוג כבית שמאי.

התביעה הגישה 2 הצהרות של נפגעי עבירה: האחת - של אשת הקורבן - הגב' שושנה כהן (תצהיר 1), אשר בהצהרתה היא מתארת איך חייה התהפכו בעקבות המקרה, וכי היא הקפידה לפקוד את בית החולים בו שהה בעלה במשך 5 חודשים, יום יום עד למותו הטראגי.

כמו כן, תיארה את הקושי הרב לראות את בעלה במצב קשה במשך תקופה ארוכה, היא מתארת כיצד גם לאחר 5 שנים היא חשה בבדידות.

ההצהרה השנייה הינה של בתו של המנוח, הגב' מזל כהן (תצהיר 2) - המתארת את אישפוזו הממושך של אביה ועל כך שנאלצה לעזוב את עבודתה כדי לעזור לאמה לטפל בו וזאת כשהיא מטופלת בשני ילדיה הקטנים.

לגרסת המאשימה - הנאשם נהג בצורה רשלנית ביותר בכך שלא היה ער למתרחש בדרך, לא הבחין במנוח אלא סמוך לפני הפגיעה, לא איפשר למנוח להשלים חציה בבטחה וזאת על אף שהוא הכיר את מקום האירוע ואת מעבר החציה הספציפי בהיכרות מוקדמת.

המאשימה עתרה להטיל על הנאשם עונש של שנת מאסר בפועל, פסילת רישיון נהיגה למשך 10 שנים, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי משמעותי למשפחת הנפגע.

ב"כ הנאשם

לגרסת ב"כ הנאשם - אין המדובר ברשלנות ברף הגבוה או אפילו קרובה לרף הגבוה. מדובר באיחור בזמן תגובה של 0.8 שניות.

המדובר בנאשם שהינו אדם מבוגר המחזיק ברישיון נהיגה משנת 1955, כשלחובתו 15 הרשעות והמדובר בתאונה ראשונה בה היה מעורב.

ב"כ הנאשם עתר לפסוק את עונשו של הנאשם בדרך של עבודות שירות, פסילה קצרה, וזאת לאור רמת הרשלנות שאינה גבוהה, מהירות הנסיעה שלא הייתה גבוהה מ- 30 קמ"ש, וותק הנהיגה הרב, עברו שאינו מכביד, וכן לאור המלצת תסקיר שירות המבחן.

כמו כן, עתר ב"כ הנאשם שלא להטיל על הנאשם פיצוי וזאת לאור העובדה כי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים מפצה, מה גם שהנאשם בגילו - בקושי מתקיים ממשכורת דלה.

דין והכרעה

לאחרונה שב וקבע ביהמ"ש העליון ברע"פ **2996/13 טטיאנה נייאזוב ואח' נ' מ"י**, כי בהעדר נסיבות חריגות, כאשר קופחו חיי אדם בנהיגה רשלנית, אין לשנות ממדיניות הענישה הנוהגת של הטלת מאסר בפועל. ביהמ"ש העליון קובע כי אף חרף הנסיבות האישיות אין מקום לסטות ממדיניות הענישה הנוהגת:

"הם משקפים את הצורך במאבק בקיפוח חיי אדם בדרכים, המהווה, למרבה הצער, תופעה שכיחה במחוזותינו ומדיניות הענישה משקפת את היחס לקדושת חיי אדם. האמת תורה דרכה, כי הענישה במקרי גרימת מוות ברשלנות בגדרי תאונות דרכים או אחרות היא אתגר קשה, שכן עסקינן ככלל בנאשמים נורמטיביים שמעו והתרשלו בהיסח הדעת של רגע, וחרב עולמן של שתי משפחות, בראש וראשונה וברמה עילאית משפחת הקורבן שקופדו חיו בשל רשלנות, אליה נכמר הלב, אך במרבית המקרים ישנה גם טראומה לפוגע ולמשפחתו לא רק בשל הענישה אלא בשל המעשה ומאמינים אנו איפוא כי הנאשמים מתייסרים אף הם ... על כן התחשבות בנסיבות האישיות לפטור ממאסר בפועל תהא במקרים חריגים וכמובן תוך הבאה בחשבון של מידת הרשלנות בכל מקרה ספציפי".

(פיסקה כ"א לפס"ד)

המחוקק קבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין את עקרון ההלימה, כעקרון המנחה בענישה, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה. ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40 ט' לחוק העונשין, כאשר בתוך מתחם העונש יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב, בין היתר, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

מתחם העונש ההולם לעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית נע בין 6 חודשי מאסר אשר יבוצעו בעבודות שרות ל - 3 שנות מאסר ובין פסילת רישיון בת 3 שנים לבין פסילה לשנים רבות לצד רכיבי ענישה נוספים הכל עפ"י הנסיבות.

הכללים המנחים באשר לעבירה של גרם מוות ברשלנות נקבעו במסגרת ע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מ"י לאמור:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקול הרתעה. השני, בד"כ הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופיה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

בעניינו של הנאשם הוגש תסקיר קצין מבחן, מהתזכיר עולה כי הנאשם בן 82.

לנאשם יש תחושת בושה על עצם היותו מעורב בארוע בה קופחו חיי אדם.

המלצת שירות המבחן היא שבמצבו כיום יתקשה הנאשם להתמודד עם ענישה בדרך של מאסר בפועל שתרחיקו מגורמי תמיכה ולהרחקה ממשפחתו בפרט לאור גילו ולאור מצבו הרגשי, למאסר בפועל תהיה השפעה רגרסיבית.

מסקנת שירות המבחן היא כי בהתחשב בגילו של הנאשם, המנעותו מפלילים, הענישה העצמית והמעמסה הנפשית מחד ובהתחשב בחומרת נסיבות התאונה ותוצאותיה מאידך, ממליץ שירות המבחן על הטלת עונש מאסר על הנאשם לתקופה אותה יוכל לרצות בדרך של עבודות שירות.

באמצעות ריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, יוכל הנאשם לתרום מכישוריו ולתת ביטוי לכוחותיו ובכך תהיה תרומה וכפרה לחברה.

בית המשפט העליון בפסיקה חוזרת ונשנית הורה להחמיר בענישה בעבירות של גרימת מוות ברשלנות אך עם זאת ישנם פס"ד שהקלו עם נאשמים וגזרו ענישה הכוללת ריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות בשל עבר תעבורתי שאינו מכביד או בשל נסיבות מיוחדות שהצדיקו זאת.

ראה בעניין זה רע"פ 548/05 מאירה לוי נ' מ"י. שם נקבע לאמור:

"המציאות מלמדת, כי פעמים רבות התרשלנות רגעית או אי תשומת לב עשויה להסתיים באסון כבד ביותר. במקרים שכאלו, חרף העובדה כי ניתן לבסס בהם הרשעה בעבירה של גרם מוות ברשלנות ... ביהמ"ש בנסיבות חריגות ומיוחדות ביותר, להמנע מהשתת עונש מאסר בפועל ולהסתפק בעונש של פסילת רישיון לזמן ארוך ומאסר לריצוי בעבודות שירות". (ראה גם רע"פ 4732/02 סורפין - נ - מ.י.).

הלכה פסוקה היא שכל מקרה ומקרה יבחן לגופו.

רשלנות הנאשם היתה רשלנות רגעית וע"פ הנסיבות ניתן לסווגה כרשלנות בדרגה בינונית.

במכלול הנסיבות אינני מוצא כי האינטרס הציבורי במקרה זה הינו להטיל על הנאשם מאסר בפועל מאחורי סורג וברית.

מבחינת משפחת המנוח, אין עונש שיקל על כאבם על האובדן של יקירם בתאונה מיותרת.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, נסיבותיו האישיות של הנאשם, תסקיר שרות המבחן, קשייו בהתמודדות עם התאונה הטראומתית לה גרם, ומנגד חומרת העבירה, התוצאה הטרגית של אובדן חיי אדם, כאבה של משפחת המנוח, אני גוזר על הנאשם 9 חודשי מאסר אותם ירצה בדרך של עבודות שרות.

אני דוחה למתן גזר דין ולקבלת חוות דעת הממונה על עבודות שרות ליום 25.11.19 שעה 09:30.

המזכירות תעביר עותק גזר הדין לממונה על עבודות שרות.

ניתן היום, ח' חשוון תש"פ, 06 נובמבר 2019, במעמד הנוכחים.